יום ד', ג' בחשון תשס"ז (25 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חודש חשון...

= **עברו חלפו** חגי תשרי, מזג האוויר החל להשתנות, את הקיץ מחליף הסתיו ועמו הרוחות המנשבות, הקור, הגשמים והשלכת. חודש מרחשוון הוא השני שבחודשי השנה למניין בריאת העולם. במקרא נקרא מרחשוון בשני שמות: ה"חודש השמיני" על פי מניין יציאת מצרים וכן "ירח בול". הפרשנים מוצאים בשם "בול" רמז לצמחים שבלו בשדות או ביטוי לגשמים החזקים המתחילים בחודש זה כעין מבול. השם **מרחשוון** או בשמו המקוצר **חשוון**, הוא שם שנתקבל בלשון העברית מאוחר יחסית, ואת מקורו רואים בשתי המילים האכדיות "ורחו" "שמנו" שפירושן **החודש השמיני**. לפי הסבר אחר, משמעות המילה "מר" היא טיפת מים - שֵם המרמז על תחילת הגשמים. יש המטעימים, כי חודש זה איבד את "מתיקותו" משום שבניגוד לשכנו, חודש תשרי, אין בו אף לא חג אחד, ולכן הוא "מר". **גשמי החורף** מביאים עימם את המים שהם המסד לחיים ולכלכלה האנושית מאז בריאת העולם ועד ימינו. בארץ, מיום **ז' בחשוון** [מוצאי שבת הקרוב] מתפללים על הגשמים ומוסיפים את הברכה: "ותן טל ומטר לברכה" בתפילת שמונה-עשרה. הברכה היא לזרעים אשר טומן האיכר בחודש חשוון בתפילה ליבול. הסתיו הוא סוף והתחלה, הוא סופה של שנה ותחילתה. בסתיו נטמן זרע בחביון רגביה של האדמה עד אשר יעורר אותו הגשם, ינבוט ויביא ברכה. לכן תקופת הסתיו היא תקופה של חביון, צפייה, תקווה, תפילה ואמונה. זו תחילת שנה שבה אנו אומרים "תכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה". יש באמירה זו משום אמונה, תקווה ותפילה. זהו הקשר הבלתי אמצעי שבין אדם לטבע, בין מחזוריות השנה ומחזוריות חיי אדם. וכן תקופת ההריון היא תקופת חביון שבה גדל זרע מעובר לאדם, זו תקופה של צפייה ויִרְאָה למה שעתיד לבוא. **אקלימה של ארץ-ישראל** והשינויים התכופים בו מאפיין את היותה של ארץ ישראל כארץ חסרה במים על מנת לפגוש את צרכיה השונים. בעיית המים הייתה לכן מימים ימימה בעיית מפתח לקיומה ופיתוחה של האוכלוסייה המקומית. בעת בריאת העולם, ככתוב: **"ויאמר אלוקים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן"**. [בראשית א' 9] - ביום השלישי מתוך ששת ימי הבריאה רוכזו המים למקום אחד והיוו בסיס לזרימת המים העילית והתת קרקעית אל הים והתאפשרה הערכות להפניה נכונה, מרכזת מחשבתית של המים אל שטחי המזרע להפרותם.

ארץ-ישראל לא היתה מעולם שטח השקיה פורה, ואוכלוסייתה התעניינה תמיד בחיפוש אחרי מים לשתייה עבור תושביה ובהמותיה. הפעילות בהקשר התרכזה בעיקר בעצירה מצומצמת של מי שיטפונות ובהפניית מי מעיינות אל האזורים המאוכלסים. העתיק בין מפעלי המים לשתייה מוזכר כמנהרה להובלת מים ממעיינות הגיחון לירושלים. המתיישבים היהודיים הראשונים מצאו את הארץ בלתי מיושבת, ביצתית עם סכנות מחלת הקדחת בהרבה אזורים לאורך החוף. כאן החלה הפעילות המתכננת , אם כי הפרימיטיבית לחפירת בארות שטחיים שהתפתחו עם הזמן למגמה של ניצול מי אקוויפר החוף. מגמה זו אפשרה לאחר עשרות שנים של לימוד לבסס את הספקת המים, לפתח תקווה , רחובות , ומאוחר יותר לתל אביב. [http://www.yosh.ac.il/heritage/2002_2003/Hashvav.asp]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>רביעי</u>
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל